Waar niemand mij kan vinden

Waar niemand mij kan vinden

Roman

Shirley C. van der Mark

Waar niemand mij kan vinden

© 2026 Shirley C. van der Mark

Tweede druk, 2026
Genre: roman
ISBN: 9789465671062
NUR: 301
Druk: Pumbo.nl
Uitgave: Waar Niemand

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Personages en gebeurtenissen zijn, tenzij anders vermeld in *Feit of fictie*, fictief. Overeenkomsten met bestaande personen berusten op toeval.

Dit boek is klimaatneutraal gedrukt. Onze drukkerij Pumbo.nl compenseert haar CO_2-uitstoot namelijk via Trees for All.

Voor de vrouwen die na mij komen.
Laat niemand anders jouw verhaal bepalen.

Deel I

1

Prinsenbeek, Nederland, zomer 2025

‘Hebben we alles?’

Sophie stelde de vraag terwijl ze voor de vierde keer de paspoorten controleerde. Vier gewone en één hondenpaspoort. Ze telde ze nog een keer voor de zekerheid en stopte ze terug in haar tas.

Vanuit de gang kwam een bevestigend geluid van Sebas. Zijn broer riep iets soortgelijks vanuit de woonkamer. Philip antwoordde niet.

Door het keukenraam zag ze Philip op de oprit staan. Zijn racefiets stond inmiddels op de fietsendrager achter de auto. Op de grond lagen nog een fietshelm, fietsschoenen, hardloopschoenen en een sporttas waar zijn zwembril bovenuit stak. Op vakantie gaan betekende voor hem vooral dat hij zijn trainingslocatie tijdelijk naar Frankrijk verplaatste.

Sophie liep naar buiten.

‘Past het allemaal?’

‘Makkelijk.’

Ze keek naar de achterbak. Toby’s plek was vrijgehouden, maar daaromheen had Philip de bagage zo strak opgestapeld dat Sophie niet begreep hoe hij de rest er nog bij dacht te krijgen. Haar eigen koffer zag ze ergens achterin al staan.

‘En je sporttas dan?’

Philip wees naar een smalle opening tussen haar koffer en de zijkant van de achterbak.

‘Dat is geen plek, dat is een kier.’

‘Meer heb ik niet nodig.’

Hij pakte de sporttas van de grond, draaide hem een kwartslag en schoof hem in de opening. Tot Sophies verbazing paste hij precies.

Ze keek naar de tas en daarna naar Philip.

‘Goed gedaan.’

Sophie gaf hem een kus.

Binnen lag Sebas op de grond bij Toby. De hond lag op zijn rug, vier poten in de lucht, alsof alle voorbereidingen hem persoonlijk hadden uitgeput. Zodra Sophie zijn naam noemde, draaide hij zijn kop haar kant op.

‘Ga je mee?’

Toby sprong overeind en Sebas kwam met een zucht achter hem aan. De hond wist alleen nog niet dat mee deze keer geen wandeling betekende, maar uren in de achterbak.

‘Eindelijk,’ zei Sebas.

Sophie streek in het voorbijgaan door zijn haar. Hij trok onmiddellijk zijn hoofd weg en bracht het weer in model. ‘Mam.’

Vanuit de woonkamer verscheen haar oudste. ‘Heb jij mijn oplader gezien?’

‘Hij lag net hier.’

Sophie liet haar blik door de kamer gaan en bleef hangen bij de vensterbank. Jules volgde haar blik. ‘Ah.’

Ze zei niets. Sommige overwinningen hoefden niet gevierd te worden. De jongens liepen naar de auto terwijl Sophie nog één keer haar blik langs alles liet gaan om zeker te weten dat ze niets was vergeten. De koeltas stond klaar, haar telefoon en portemonnee zaten in haar tas en de medicijnen had ze vanmorgen als eerste ingepakt. Zonnebrand, tekentang, water voor Toby en broodjes voor onderweg. Het koffieapparaat was uit, de koelkast stond op een kier en de achterdeur zat op slot.

‘Sophie!’

‘Ja, ik kom!’ riep ze, lichtelijk geïrriteerd omdat zij blijkbaar de enige was die zich hier druk over kon maken.

Ze pakte de koeltas en bleef bij de voordeur nog even staan. Waarom mensen dit vrijwillig deden, bleef haar ieder jaar verbazen. Vakantie zelf was het probleem niet; na een paar dagen vond ze het meestal heerlijk. Het was alles wat eraan voorafging: het inpakken, controleren, rijden en het tijdelijk verplaatsen van je hele bestaan naar een andere plek, waar je vervolgens ontdekte wat je thuis had laten liggen.

Jarenlang waren ze naar campings gegaan, maar ook daar had Sophie het concept nooit helemaal van begrepen. Op vakantie sprak Sophie het liefst zo min mogelijk mensen, terwijl anderen binnen twee dagen wisten hoe de buren heetten, waar ze woonden en waarom hun schoonzus sinds kerst 2019 niet meer welkom was. Een vriendelijk goedemorgen vond ze prima en een praatje bij het zwembad kon er desnoods ook nog vanaf, maar Sophie ging niet op vakantie om nieuwe levensverhalen te verzamelen of vrienden te maken.

Misschien was dat wel de reden dat ze dit jaar voor een huis hadden gekozen. Geen buren op drie meter afstand, geen verplichte gezelligheid omdat je toevallig allebei voor je tent zat. Gewoon zij vieren, Toby en twee weken waarin niemand iets van haar hoefde.

Al bleef het natuurlijk een vakantiehuis, en vakantiehuizen kwamen met hun eigen ellende. Gegarandeerd drie pannen waarvan er twee een bolle bodem hadden, en messen die universeel kut waren. Alsof iedere verhuurder persoonlijk controleerde of je er onmogelijk een tomaat mee kon snijden voordat hij ze terug in de la legde.

Toch ging ze ieder jaar weer. En ieder jaar zat ze na een paar dagen met een glas wijn buiten en viel het allemaal best wel mee.

Ze trok de deur achter haar dicht en stapte in de auto. ‘Oké, ik ben er klaar voor. On y va.’

Toby vond er niets aan. Ze zouden toch een grote ronde gaan wandelen met z’n allen. De eerste tien minuten liet hij vanuit de achterbak luid en duidelijk horen dat dit volgens hem niet de afspraak was.

Sebas stak uiteindelijk zijn hand naar achteren, waarna de hond precies drie seconden zweeg en opnieuw begon.

Na een kwartier wist Sophie al niet meer waar ze haar rechterbeen moest laten. Ze had nooit van onderweg zijn gehouden. Ze zat nooit lekker, de temperatuur was altijd verkeerd en zodra de ene eindelijk had geplast, moest twintig minuten later de volgende. Wat was er mis met thuis? Waarom deden ze dit ook alweer?

Tegen de tijd dat het landschap begon te veranderen, was ze echt klaar met snelwegen, parkeerplaatsen en koffie uit kartonnen bekers. De wegen werden smaller en de dorpen kleiner. Een teken dat ze er bijna moesten zijn. Oude stenen huizen stonden dicht langs de weg, met luiken voor de ramen en kerktorens die tussen de bomen opdoken en even later weer verdwenen. Hoe verder ze reden, hoe stiller de wereld leek te worden.

Niet in de auto. Daar waren Philip en Jules inmiddels verwikkeld in een discussie over muziek en had Sebas besloten dat hij zich nergens meer mee bemoeide.

De laatste weg was nauwelijks breed genoeg voor twee auto’s. Aan weerszijden groeiden bomen dicht langs het asfalt en af en toe moest Philip vaart minderen voor een onoverzichtelijke bocht. Sebas boog naar voren. ‘Kijk daar!’

Tussen de bomen verscheen het huis.

Sophie keek. Lichte steen, donkere luiken en een oud dak dat nergens helemaal recht leek te liggen. Naast het huis liep het terrein af naar een beek. Daarachter opende het landschap zich weer en zag ze heuvels, bomen en hier en daar een dak.

Ze bleef ernaar kijken terwijl Philip de auto de oprit opdraaide. Het was precies het soort Franse vakantiehuis waarnaar ze had gezocht en waarop ze had gehoopt.

‘Gaaf, hè?’ vroeg Philip.

Sophie knikte en maakte haar gordel los. Achter haar begon Toby opnieuw te piepen. ‘Ja, jij mag er ook uit.’

Philip opende de achterklep en Toby sprong naar buiten. Binnen een paar tellen wilde hij drie kanten tegelijk op.

‘Toby, hier blijven.’ Philip pakte de eerste tas uit de auto. ‘Kom je?’

Sophie reageerde niet meteen. Ze stond nog naar het huis te kijken.

Ze liep naar de voordeur en stapte naar binnen. Meteen bleef ze staan.

Achter haar was iedereen nog bezig met tassen, slaapkamers en Toby, maar Sophie kreeg er nauwelijks iets van mee. Ze keek alleen maar om zich heen.

De gang had een stenen vloer. Boven haar liepen oude houten balken over het plafond en vanuit een kamer aan de achterkant viel zonlicht naar binnen.

Ze legde haar hand tegen de muur.

‘Hallo mam?’ Sebas stond achter haar met Toby naast zich. ‘Mogen wij er ook nog in?’

‘Ja. Sorry.’

Ze stapte opzij. Toby schoot langs haar heen en verdween het huis in. Sophie liep achter hem aan en kwam in de keuken aan de achterkant van het huis. Een grote houten tafel nam een flink deel

van de ruimte in en ook hier liepen donkere balken over het plafond. Door het raam zag ze de beek vlak achter het huis stromen. Elzen stonden langs het water en bewogen zacht in de wind; verderop viel het water over een lage rand van stenen.

Sophie liep naar het raam en opende het. Meteen vulde het geluid van de beek de keuken, harder dan ze vanaf binnen had verwacht. Ze bleef met haar handen op de vensterbank staan en luisterde naar het water met haar ogen gesloten.

'En?' Philip stond achter haar en volgde haar blik naar buiten.

Sophie draaide zich verstoord om. 'Wat en?'

'Heb je de messen al getest?'

Sophie trok een mondhoek op. 'Nog niet.'

Ze liep naar het aanrecht en trok de bovenste keukenlade open. Het eerste mes dat ze vond zag er veelbelovender uit dan het was; één voorzichtige beweging van haar duim langs de snede was genoeg. 'Ja, bot.'

Philip lachte en liep weer naar buiten om de rest van de bagage te halen. Sophie legde het mes terug en trok de volgende lade open. Twee kurkentrekkers. Ik heb wel trek in een wijntje, dacht ze.

De onderste lade wilde niet open. Sophie trok nog een keer, maar er kwam nauwelijks beweging in. Bij de derde poging schoot hij ineens naar voren. Een houten lepel viel op de stenen vloer en ze kon hem nog net ontwijken.

'Jezus!'

Ze bukte, raapte de lepel op en wilde hem terugleggen toen ze zag waarom de lade had geklemd. Achter de opening lag iets, tussen het hout en de achterwand geschoven op een plek waar je normaal nooit bij kwam. Sophie zette de lade op de grond, stak haar hand in de opening en voelde leer onder haar vingers.

Voorzichtig trok ze het naar voren.

Een boek? Het leer was donker en droog en langs de randen afgesleten. Er lag zoveel stof op dat haar duim een lichte streep achterliet toen ze eroverheen ging.

‘Wat is dat?’ Jules stond in de deuropening.

Hij kwam dichterbij terwijl Sophie het boek voorzichtig opende. Het papier was verkleurd en voelde broos onder haar vingers. Op de eerste beschreven bladzijde stond bovenaan een datum.

17 juni 1781.

Jules boog zich over haar schouder. ‘Holy shit. Dat is oud.’

Sophie keek nog een keer naar het jaartal. ‘Bijna tweehonderdvijftig jaar.’

Het handschrift was een ramp. Sommige letters moest ze twee keer bekijken voordat ze begreep wat er stond, maar de taal zelf liet haar fronsen.

‘Wat?’ vroeg Jules.

Sophie las de regel opnieuw. ‘Het is Nederlands.’

Nu kwam hij nog dichterbij. Dat sloeg nergens op.

Ze bladerde voorzichtig terug naar de binnenkant van de omslag. Daar stond maar één naam, geschreven in dezelfde inkt.

Madeleine.

Sophie liet haar vingers even op het papier rusten voordat ze terugging naar de eerste bladzijde. Ze begon te lezen.

Het water staat lager dan vorige zomer. Vanmorgen ben ik met de kinderen naar de elzen gelopen. De jongste wilde weten waarom hun wortels in het water staan zonder dat de bomen verdrinken. Ik zei hem dat niet iedere boom op dezelfde plek kan groeien. De els hoort juist hier.

Sophie keek op. Door het open raam zag ze de beek en de elzen, hun wortels precies aan de rand van het water in de donkere aarde.

Ze keek terug naar het boek. De volgende regel was moeilijker te lezen. Ze boog dichter naar het papier en probeerde de letters van elkaar te onderscheiden.

Van buiten klonk Philips stem. ‘Sophie! Kom eens buiten kijken!’

Ze reageerde niet meteen. Haar blik bleef op de bladzijde rusten voordat ze het boek voorzichtig dichtsloeg.

‘Kom nou?’ riep Philip opnieuw.

‘Ja, ik kom!’ zuchtte ze.

Jules was al naar buiten gelopen. Sophie bleef nog een moment alleen in de keuken staan, met haar hand op het versleten leer. Ze legde het boek op tafel en liep naar buiten.

2

La vallée de l'Aunelle, Frankrijk, 1781

Madeleine duwde de zware houten deur open. Binnen was het donkerder dan buiten; het kleine raam liet nauwelijks licht binnen en de lage balken maakten de ruimte kleiner dan het van buiten had geleken.

'Fijn dat u er bent. Deze kant op,' zei de vrouw. Ze droeg een baby van nog geen zeven maanden op haar arm.

Madeleine knikte, deed haar mantel uit en hing hem naast de mannenjas aan een houten pen bij de deur. Het was er warm en bedrukkend. Achter in de kamer stond een bed dicht bij de haard en een tafel met een kom water waarin een doek dreef. De vrouw ging op de rand van het bed zitten en trok haar zoontje dichter tegen zich aan.

'Hij drinkt niet. Sinds gisterochtend bijna niets meer.' De wanhoop van de jonge moeder was voelbaar. Madeleine knielde voor haar neer en stak haar armen uit.

'Mag ik?' De vrouw hield haar zoon steviger vast.

'Ik geef hem terug.'

Pas toen liet de vrouw hem los. Louis woog bijna niets. Madeleine voelde de hitte van zijn lichaam door zijn hemd en het vocht van zijn haar tegen haar pols. Hij was slap; alsof zijn lichaam de moeite om zichzelf overeind te houden al had opgegeven. Ze legde twee vingers tegen zijn hals en zijn ogen gingen open. Hij keek naar Madeleine met zijn grote donkere ogen. Ze boog haar hoofd iets naar hem toe. 'Hallo, ventje, daar ben je dan,' zei ze zacht. 'Ik vroeg me al af of ik je ogen nog te zien zou krijgen.' Heel even bewoog zijn mond. Madeleine glimlachte.

‘Ja, ik zie jou.’ Zijn ogen bleven bij de hare. Haar duim streek langs zijn warme wang. Madeleine keek naar Louis en voelde het besef langzaam binnenkomen. Voor de zon opnieuw opkwam, zou hij dood zijn.

Zijn ogen zakten langzaam dicht en Madeleine gaf hem weer in de armen van zijn moeder.

‘Kunt u hem helpen?’

Madeleines grootmoeder had haar geleerd eerst te ruiken, te voelen en te wachten. Ze legde haar hand op Louis’ voorhoofd, voelde zijn pols en bleef een tijdje naast hem zitten.

‘Ik kan hem niet beter maken.’

De vrouw staarde haar aan. Het ongeloof in haar gezicht maakte langzaam plaats voor angst. Toen kwamen de tranen.

Madeleine schoof de andere stoel dichter naar het bed en nam haar hand.

‘Ga bij hem zitten. Hou hem vast, praat tegen hem. Zing voor hem als u dat anders ook doet. Vertel hem dat u van hem houdt.’

Ze wachtte tot de vrouw naast haar zoon zat en vervolgde zachter: ‘Laat iemand zijn vader halen. En uw moeder, als u haar erbij wilt.’

Louis’ vader kwam nog voor het middaguur thuis. Hij bleef even in de deuropening staan toen hij Madeleine zag. Toen hij uiteindelijk vroeg wat hij moest doen, knikte Madeleine naar zijn vrouw.

‘Ga bij hen zitten.’

Tegen de middag kwam ook Louis’ grootmoeder. Zij stelde geen enkele vraag, ze begreep meteen wat er aan de hand was. Ze ging naast haar dochter zitten, sloeg een arm om haar heen en kuste Louis op zijn voorhoofd. De uren daarna werden kleiner. Een schone doek. Nieuw water. Een paar druppels tussen zijn droge lippen.

Toen Louis onrustiger werd, haalde Madeleine een klein linnen zakje uit haar tas. Kamille kon de onrust verzachten en hielp soms wanneer een ziek lichaam maar geen rust meer vond. Ze wreef wat van de gedroogde bloemen tussen haar vingers, rook eraan en vroeg om heet water.

Terwijl de kamille trok, bleef ze naast Louis zitten en hield ze zijn ademhaling in de gaten. Pas toen het aftreksel voldoende was afgekoeld, bracht ze met een lepeltje een paar druppels naar zijn lippen.

'Heel klein beetje maar, ventje.'

Louis slikte nauwelijks. Madeleine zag het en zette het lepeltje meteen weg. Meer hoefde niet; ze zou hem niet dwingen.

Zijn moeder had haar geen moment uit het oog verloren. 'Helpt het, denkt u?'

Madeleine keek naar het kleine gezicht op het bed. 'Misschien om wat rustiger te worden.'

Pas toen er op de deur werd geklopt, merkte Madeleine dat het buiten donker was geworden. Haar man verscheen in de deuropening. Aan haar gezicht zag hij dat hij niet hoefde te vragen hoe het met Louis ging.

'De kinderen?'

'Ze hebben gegeten en gaan zo naar bed.'

Hij haalde een in een doek gewikkeld stuk brood onder zijn jas vandaan en legde het in haar handen. Madeleine glimlachte vermoeid. Natuurlijk had hij eraan gedacht dat zij zelf waarschijnlijk nog niets had gegeten.

'Dank je wel, lief.'

Ze nam een paar happen, maar haar aandacht ging alweer naar Louis. Zijn ademhaling was veranderd; de pauzes tussen zijn

ademteugen duurden langer en iedere nieuwe ademhaling leek minder vanzelfsprekend dan de vorige.

Étienne volgde haar blik. ‘Je blijft vannacht.’

Madeleine knikte.

Hij boog zich naar haar toe en kuste haar kort tegen haar slaap en vertrok.

Tegen de ochtend lag Louis nog altijd in de armen van zijn moeder. Ze wiegde hem rustig heen en weer en zong zo zacht dat Madeleine de woorden nauwelijks kon verstaan. Zijn vader was naast haar komen zitten en zijn grootmoeder waakte bij de haard. Buiten begon het langzaam lichter te worden.

Madeleine hield Louis al een tijd in de gaten. Zijn ademhaling was steeds oppervlakkiger geworden, met langere stiltes ertussen. Toen zag ze zijn mond ontspannen.

Ze wachtte op de volgende ademhaling.

Die kwam niet.

Madeleine ging naast Louis’ moeder zitten en legde haar hand op die van haar. Meer kon ze op dat moment niet doen en niemand hoefde iets te zeggen. Ze bleef bij hen tot Louis’ vader zijn zoon voorzichtig uit de armen van zijn vrouw nam en zijn grootmoeder opstond om haar dochter mee te nemen om zich te wassen.

Bij de deur hield Louis’ moeder haar tegen.

‘U wist het.’

Madeleine knikte.

De vrouw pakte haar hand. ‘Dank u dat u gebleven bent.’

Madeleine wilde antwoorden, maar er was niets wat op dat moment iets zou toevoegen.

Toen Madeleine het pad bij het huis op liep, brandde het licht achter het keukenraam. Binnen zat Pierre in zijn nachthemd op de

onderste trede van de trap, met een opgedroogde veeg vuil langs zijn scheenbeen. ‘Wat doe jij daar, mannetje? Je hoort in bed.’

Hij kwam overeind en stak zijn armen naar haar uit. Madeleine trok hem tegen zich aan en hield hem langer vast dan anders. Hij voelde warm en levend tegen haar aan.

‘Is het kindje dood?’ Madeleine knikte. Hij dacht er even over na en trok toen een gezicht. ‘Dat is stom.’

Ondanks alles moest ze glimlachen. Ze fronste even. ‘Heel stom.’

Meer hoefde hij blijkbaar niet te weten. Hij sloeg zijn armen opnieuw om haar middel en Madeleine streek met haar hand over zijn haar en sloot even haar ogen. ‘Ga nog maar even naar bed.’

Pierre liet haar los en liep langzaam de trap op. Pas toen hij boven verdwenen was, zag Madeleine Étienne in de keukendeur staan. Hij kwam naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen. Madeleine liet zich tegen hem aan zakken en bleef even zo staan.

‘Ik ga nog even naar de beek.’

Étienne liet haar los en keek haar aan. Hij kende haar goed genoeg om te weten dat ze na zo’n nacht niet meteen naar bed kon.

‘Vijf minuten,’ zei ze.

Zijn wenkbrauw ging omhoog, maar hij hield haar niet tegen.

Madeleine opende de achterdeur.

De Aunelle lag maar een paar minuten van het huis. Madeleine schopte haar schoenen uit, ging aan de oever zitten en liet haar voeten in het koude water zakken. Ze sloot haar ogen en luisterde naar de beek. Na de nacht bij Louis en de drukte thuis was het prettig om even niets anders te horen dan het water.

Tot er ergens aan de overkant een hond blafte.

Madeleine opende haar ogen. Tussen de elzen stond een lichtbruine hond met lange oren, niet veel groter dan de honden die ze

uit het dorp kende. Hij keek haar kant op en bewoog rustig zijn staart.

Toen hoorde ze een vrouwenstem.

‘Toob, kom hier!’

Madeleine keek op. Een vrouw kwam tussen de bomen vandaan, gekleed in een lichte jurk die Madeleine vreemd voorkwam. Haar armen waren bloot en haar haar zat losjes opgestoken. Achter haar verschenen twee jongens.

De kou van het water was Madeleine vergeten. Ze keek alleen nog naar de vrouw.

Aan de overkant bleef de vrouw staan en even leek ze recht naar Madeleine te kijken. Madeleine kon niet zeggen of de vrouw haar werkelijk zag of alleen in haar richting keek. Ze kwam overeind en stapte het water in.

‘Wie bent u?’

De vrouw reageerde niet. Madeleine zette nog een stap en voelde het koude water langs haar enkels stromen. Ze wilde opnieuw iets zeggen, maar de hond blafte. Madeleine keek om.

Toen ze terugkeek, was de overkant leeg.

De vrouw, de jongens en de hond waren verdwenen.

Madeleine bleef staan waar ze stond en keek naar de plek tussen de elzen waar ze hen zojuist nog had gezien. Het water stroomde langs haar enkels alsof er niets was gebeurd.